

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป¹

เทวา ชุมพล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา และแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดในสินค้าที่ไม่ปลอดภัย รวมทั้งบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค โภค พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 และ พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 รวมทั้งคำพิพากษาของศาลฎีกาในเรื่องมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า มาตรการทางกฎหมายกฎหมายที่เกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป มีหลายมาตรการ เช่น ค่าสินไหมทดแทนเมื่อได้กระทำผิดสัญญา และค่าสินไหมเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การเปลี่ยนสินค้าตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 เป็นต้น แต่มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปยังมีปัญหาหลายประการยังไม่สามารถคุ้มครองและเยียวยาความเสียหายแก่ผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นอำนาจในการพิจารณาคดีอยู่ในอำนาจของศาลแพ่ง แต่มีวิธีการพิจารณาที่ต่างกับคดีแพ่ง มาตรการทางกฎหมายในการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยจะมีมาตรการทางแพ่งเท่านั้นไม่ได้รับรองมาตรการทางอาญา การรับรองสิทธิผู้บริโภคเกี่ยวกับสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามแบบที่กฎหมายกำหนด การให้อำนาจศาลสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด การให้อำนาจศาลกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษ แต่กำหนดไว้เพียง 2 เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริง และ ตามพฤติการณ์ความร้ายแรงแห่งละเมิด ซึ่งผู้เสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยจากผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปต้องมีภาระการพิสูจน์ถึงความเสียหายที่แท้จริง โดยมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวยังไม่เพียงพอและเป็นธรรมกับผู้บริโภค

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือรองศาสตราจารย์สุชสมัย สุทธิบดี และคณะกรรมการสอบคือ ศาสตราจารย์ พิเศษ ปัญญา สุทธิบดี และ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ยังไม่ชัดเจน เพียงพอต่อการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ประเภทความรับผิดและมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดในสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มีปัญหาอยู่ 2 ประการคือ ความรับผิดตามสัญญาซื้อขาย ซึ่งได้แก่ความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องโดยมุ่งคุ้มครองเฉพาะความเสียหายที่เกิดกับตัวทรัพย์สินที่ซื้อขายกันเท่านั้น มิได้มุ่งคุ้มครองไปถึงความเสียหายแก่ชีวิตร่างกาย อนามัย หรือสิทธิอย่างอื่น ทั้งนี้มีผลบังคับระหว่างคู่สัญญาซึ่งก็คือผู้ซื้อและผู้ขายเท่านั้น ปัญหาประการต่อมาคือความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด กฎหมายกำหนดให้โจทก์หรือผู้เสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมีภาระการพิสูจน์ความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ในขณะความรับผิดตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 ไม่ได้มุ่งคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหลัก แต่มุ่งควบคุมและตรวจสอบผู้ประกอบการ กล่าวคือ เมื่อผลิตภัณฑ์อาหารของผู้ประกอบการเป็นอาหารที่ไม่ปลอดภัย พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต ยึดหรืออายัดสินค้าดังกล่าว ในส่วนความรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีประเด็นปัญหาอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก สินค้าที่จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้คือสินค้าต้องเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อขาย ประการที่สองผู้ประกอบการที่ต้องมีความรับผิดตามพระราชบัญญัตินี้ คือ ผู้ประกอบการที่ได้ขายสินค้าที่ไม่ปลอดภัยให้กับผู้บริโภคแล้ว

ปัญหาประการที่สอง คือ มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายในสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป จากการศึกษพบว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ทั้งสัญญาซื้อขาย และกฎหมายลักษณะละเมิดไม่ได้มีความมุ่งหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค แต่มุ่งคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เสียหาย และชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดเท่านั้น ในขณะที่ความรับผิดตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มีปัญหาเกี่ยวกับประเด็นคุ้มครองผู้บริโภค 2 ประการคือ ประการแรกปัญหาเกี่ยวกับการนิยามคำว่าคดีผู้บริโภค โดยให้นิยามคดีผู้บริโภคว่า “คดีแพ่งที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมาย อันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ” โดยในความหมายดังกล่าวไม่คำนึงว่าฝ่ายใดจะเป็นโจทก์หรือฝ่ายใดเป็นจำเลย ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบการเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริโภคเป็นจำเลยก็ได้และทำให้คดีดังกล่าวเป็นคดีผู้บริโภคตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ปัญหาประการที่สองคือ การให้สิทธิผู้ประกอบการฟ้องผู้บริโภคเป็นคดีผู้บริโภคได้ โดยการให้สิทธิดังกล่าวขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นการใช่วิธีพิจารณาผู้บริโภคซึ่งเป็นการซ้ำเติมผู้บริโภคแทนที่จะคุ้มครองผู้บริโภค และความรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ให้การคุ้มครองสิทธิผู้เสียหาย ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป โดยกำหนดให้

ผู้ประกอบการมีหน้าพินิจถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าของผู้ประกอบการ ในขณะเดียวกันผู้เสียหายก็มีภาระการพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าของผู้ประกอบการและได้ใช้หรือเก็บสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด

ปัญหาประการสุดท้าย คือ มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนในการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป จากการศึกษาพบว่าปัญหาค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แบ่งการเรียกร้องค่าเสียหายไว้ 2 กรณี คือ ตามมูลสัญญาและตามมูลละเมิด โดยเป็นค่าเสียหายที่แท้จริง และมีประเด็นปัญหาค่าสินไหมทดแทนตามมูลสัญญามุ่งคุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่ซื้อขาย มิได้มุ่งให้ความคุ้มครองในค่าสินไหมที่เกิดขึ้นกับชีวิต ร่างกาย อนามัย ของผู้เสียหายแต่อย่างใด ในส่วนของค่าสินไหมทดแทนตามมูลละเมิด ค่าสินไหมในส่วนนี้ก็มีมุ่งคุ้มครองทรัพย์สินที่เสียหาย หรือการใช้ราคาทรัพย์สินเพื่อการกระทำละเมิดนั้น ในขณะที่ความรับผิดตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ให้อำนาจศาลสามารถกำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษได้ แต่กำหนดไม่เกิน 2 เท่า ของความเสียหายที่แท้จริง และสามารถกำหนดได้ในกรณีที่ผู้ประกอบการกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภค โดยไม่เป็นธรรม หรือจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย นอกจากนี้หลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ มิได้กำหนดไว้โดยเฉพาะจึงต้องนำหลักกฎหมายละเมิดมาปรับใช้เกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทน และความรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนในการเรียกร้องค่าเสียหายที่แน่นอนและชัดเจน ยังคงต้องนำหลักกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาปรับใช้ ซึ่งค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้มี 2 ลักษณะ คือ ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิด และค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายทางจิตใจ โดยไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการคำนวณไว้ จึงขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้พระราชบัญญัตินี้ยังกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกิน 2 เท่า ของค่าเสียหายที่แท้จริง ทั้งนี้โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่างๆ ประกอบด้วย

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

1.1 ควรเพิ่มอำนาจในการเรียกเก็บและทำลายอาหารให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยการ

เพิ่มเติมบทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาหาร พ. ศ. 2522 มาตรา 43 (6) ความว่า “ในกรณีที่ปรากฏผลการตรวจสอบหรือตรวจวิเคราะห์ว่า อาหารใดเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์ตามมาตรา 26 หรือเป็นอาหารปลอมตามมาตรา 27 หรือเป็นอาหารผิดมาตรฐานตามมาตรา 28 หรือเป็นอาหารที่น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรืออนามัยของประชาชนหรือภาชนะบรรจุใดประกอบด้วยวัตถุที่อาจเป็นอันตรายเมื่อใช้บรรจุอาหารให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเรียกเก็บหรือสั่งให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือจำหน่ายอาหาร เรียกเก็บอาหารดังกล่าวของตนคืนภายในระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดและมีอำนาจทำลายอาหารดังกล่าวได้ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

1.2 ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 โดยเพิ่มข้อกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคลอันเนื่องมาจากการกระทำของนิติบุคคลซึ่งเกิดจากการสั่งการหรือไม่สั่งการหรือกระทำหรือไม่กระทำอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของผู้แทนนิติบุคคลนั้น โดยการเพิ่มเติมบทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาหาร พ. ศ. 2522 มาตรา 74/1 ความว่า “ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งจะต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคลถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของบุคคลใดหรือไม่สั่งการหรือไม่กระทำอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ ผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งต้องรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

1.3 ควรแก้ไขบทลงโทษตามพระราชบัญญัติอาหาร พ. ศ. 2522 ในประเด็นอัตราโทษปรับตั้งแต่มาตรา 47-74 ในส่วนที่มีการกล่าวถึงอัตราโทษปรับขั้นต่ำและขั้นสูงทั้งหมด โดยแก้จากคำว่า “ปรับไม่เกิน...บาท” หรือ “ปรับตั้งแต่...บาทถึง...บาท” เป็นคำว่า “ปรับเป็นเงินไม่เกินสองเท่าของมูลค่าผลตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับไว้หรือพึงจะได้รับไว้จากการกระทำความผิดนั้น”

2. ข้อเสนอแนะตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

2.1 ควรแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เพิ่มความในนิยามศัพท์ตามมาตรา 3 เป็นการขยายความคำเสียหายให้รวมถึงคำเสียหายสำหรับความเสียหายทางจิตใจ ด้วย และเพิ่มคำนิยามเฉพาะเรื่องความเสียหายทางจิตใจ ไว้เฉพาะในลักษณะที่สอดคล้องกับความเสียหายทางจิตใจที่กำหนดไว้ในคำนิยามของ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยๆ โดยมีแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังนี้

มาตรา 3 “คำเสียหาย หมายความว่า คำเสียหายสำหรับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย ทรัพย์สินหรือจิตใจ

ความเสียหายต่อจิตใจ หมายความว่า ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานความหวาดกลัว ความวิตกกังวล ความเศร้า โศกเสียใจ ความอับอาย หรือความเสียหายต่อจิตใจอย่างอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน”

2.2 ควรแก้ไขมาตรา 9 โดยการปรับปรุงโครงสร้างและที่มาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น โดยมีการเพิ่มผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งถือว่าเป็นผู้แทนจากหน่วยงานที่

มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภค จึงถือว่าเป็นการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่ดี ยังมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ว่าต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภค โดยเฉพาะ และต้องมีที่มาจากหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง คือผู้แทนจากภาควิชาการ ภาคประชาชนและภาคผู้ประกอบการทำให้เกิดความหลากหลายและส่งผลดีต่อการปฏิบัติหน้าที่เพราะสามารถสะท้อนมุมมองในการคุ้มครองผู้บริโภคได้จากหลายภาคส่วน

2.3 ควรนำมาตรการปรับทางปกครองมาบังคับแทนการลงโทษทางอาญาตาม

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เฉพาะในกรณีเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครอง ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลมและในกรณีที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับตามคำสั่ง หรือมีแต่ไม่สามารถดำเนินการบังคับทางปกครองได้ ให้คณะกรรมการ หรือ คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อบังคับชำระค่าปรับ ในกรณีนี้ ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งให้ชำระค่าปรับนั้นชอบด้วยกฎหมาย ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาและบังคับให้มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระค่าปรับได้

3. ข้อเสนอแนะตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551

3.1 ควรแก้ไขคำนิยามในมาตรา 3 (1) ที่ว่า “คดีผู้บริโภค” โดยให้มีความหมายว่า “คดีผู้บริโภค หมายความว่า (1) คดีแพ่งที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา 19 หรือตามกฎหมายอื่นเป็นโจทก์ฟ้องผู้ประกอบการเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอื่นเนื่องมาจากการบริโภคสินค้า หรือบริการ

3.2 ควรยกเลิกหรือปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 17 โดยยึดหลักการว่าในกรณีที่ผู้ประกอบการจะฟ้องผู้บริโภคไม่ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นคดีผู้บริโภค

4. ข้อเสนอแนะตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

4.1 ควรแก้ไขมาตรา 4 คำนิยาม “สินค้า” ตัดคำว่า “เพื่อขาย” ออกเพื่อให้การคุ้มครองแก่ผู้บริโภคและครอบคลุมสินค้าทุกลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้ เช่นเดียวกับกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น

4.2 ควรเพิ่มเติมมาตรา 5 ให้ชัดเจน เป็น “ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและสินค้านั้น ได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภค หรือมีการกระทำใด ๆ เพื่อประโยชน์ทางการค้าของตนแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม”

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ ปรกติ. ความรับผิดชอบเพื่อชำระคบบทพร่องในสัญญาซื้อขาย. (กรุงเทพมหานคร: งานวิจัยเสริมหลักสูตร โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541).
- พงษ์เดช วานิชกิตติกุล. คำอธิบายพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551. (กรุงเทพมหานคร: รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2552).
- มานิตย์ จุมปา. คำอธิบายกฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554).
- ศักดิ์ดา ธนิตกุล. คำอธิบายและคำพิพากษาเปรียบเทียบกฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2553).
- สุขุม สุภินิตย์. คำอธิบายกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2549).